

Saven valitsema

HANNI MAULA KUVAT CHIKAKO HARADA, ANNA AUTIO

Keramiikkataiteilija ja Finarten pääsuunnittelija Marianne Huotari tuntee onnenhumahduksen löytäessään oikein onnistuneen väriyhdistelmän – ja keikkaa maailmanvalloituksen kynnyksellä.

KUKA?

Marianne Huotari, 37. Taiteen maisteri, joka asuu Helsingissä puolisonsa kanssa. Tekee keramiikkataidetta Arabian taideosastoyhdistyksessä ja työskentelee Finarten pääsuunnittelijana. **NÄYTTELYT:** Pohjoista leveyttä 60.20890, 28.1. asti, Design Lab Gallery, Helsinki. Narrative Threads: Works by Eight Nordic Artists, 17.2. asti, Scandinavia House, New York. Clay Protagonists, 31.3. asti, RVNHUS, Kolding, Tanska.

"Ananasakäämä-teoksella olin mukana Loewe Foundation Craft Prize -kilpailun finaalissa Soulessa Etelä-Koreassa 2022."

Shangri-la- teos oli juuri näytteillä kansainvälisillä taidemessuilla Miamissa.

Approaching Hibernation -teos oli syksyllä esillä Hauser & Wirth -galleriassa Lontoossa.

Tekstiilisuunnittelija **Marianne Huotari** istui lankakerien keskellä mummolansa keittiössä Kainuussa ja pähkäili, millaisen ohjeistuksen hän laatisi ryijykisaan suunnittelemaansa teokseen.

- Katselin lankojen nukkia ja aloin miettiä, miksi tätä ei voisi tehdä keramiikastakin. Miten kovasta materiaalista voisi saada pehmeän näköistä?

Ajatus keraamisesta nukasta ei jättänyt häntä rauhaan.

- Sillä hetkellä lankoja hypistellessäni tajusin, että nyt olen löytänyt oman polkun. Minulle tuli outo varmuus, että tämä idea kantaa.

Ja niin se todella on kantanut. Marianne Huotarista on kovaa kyytiä tulossa yksi Suomen kansainvälisesti tunnetuimpia keramiikkataiteilijoita.

"OLEN TEKSTIILISUUNNITTELIJA koulutukseltani, mutta Aallon maisteriopinnossa pääsin esinemaailman pariin. Valmistin lopputyökseni pinottavia kulhoja. Kun menin keraamikkostudiolle kulhoideani kanssa, minut otettiin avosylin vastaan. Jäin heti koukkuun, savi valitsi minut.

SAVELLA on oma luonne, jonka edessä joutuu nöyrytyään. Pidän siitä, että minulla on haasteita - ja savi todellakin haastaa joka päivä. Koskaan ei voi tietää, miten lopputulos onnistuu. Vaikka lämpötila ja

lasitus olisivat aivan samanlaiset, jälkeä ei pysty toistamaan. Ehkä keraamikot ovat juuri siksi niin avuliaita toisilleen. Saven haaste yhdistää tekijöitä, vaikka toki jokaisella on omat ammattisalaisuutensa.

KERAAMISET RYIJYT tulivat mukaan kuvioihin vuonna 2015 ryijykisan myötä. Niiden tekeminen on hidasta. Vertaan prosessia perinteisen ryijyn tekemiseen - minä vain ompelen ohuella rautalangalla, savipaletilla. Keraamisen ryijyn valmistaminen on täynnä työvaiheita, joissa ei voi oikaista.

Parimetrinen seinäteoksen tekemiseen menee puoli vuotta, vaikka sitä tekisi joka päivä. Sen edessä todella ehtii ajatella. Isot teokset pitää suunnitella huolella, miettiä kaikki muodot, värit ja osaset, sillä keramiikassa mikään lisäosa ei synny hetkessä.

"Työni ei useinkaan tunnu työltä. Saan tulla tänne leikkimään."

TEEN JOKA PÄIVÄ TÖITÄ, jos minulla on iso teos työn alla tai näyttely tulossa. Viime vuosina on jatkuvasti ollut. Olin juuri ensimmäistä kertaa pariin vuoteen patkän lomalla, se tuntui ihmeelliseltä. Toisaalta työni ei useinkaan tunnu työltä. Saan tulla tänne leikkimään ja käyttää mielikuvitustani - ja mitä enemmän käytän, sen parempi.

PARAS VAIHE työssäni on, kun minulla on rajattoman paljon valmiita palasia ja voin tuoda niiden avulla pikkuhiljaa visioni näkyviin. Menen flow-tilaan. Aika menettää merkityksensä, kahdeksan tuntia saattaa humauttaa ohi. Illalla kotiin päästyäni haluan vain päästä pian takaisin jatkamaan työtäni. Vaikka toisin voisi luulla, työn valmistuminen ei tunnu yhtä hienolta. Ajatukseni ovat yleensä jo seuraavassa työssä.

HERMO MENE, kun avaan uunin ja huomaan koko keramiikkasatsin muuttuneen liian ruskeaksi tai pinnoitteen kuplivan. En kuitenkaan heitä koskaan mitään pois. Tanskan-näyttelyssäni on nyt esillä päärynämuotoinen teos Pear Couture, joka on yhdistelmä jämäpalojani.

SUOSIKKINI NYT JA AINA

”Kaiku on ensimmäinen keramiikkaryijyni, ja se on minulla kotona. Se on kuin perintöryijy, jota en aio koskaan myydä. Tein sen Habita-reen vuonna 2016 ja siitä kaikki lähti, äkkiä olinkin keraamisten ryijyjien tekijä. Kaiku-teoksessa on ihanaa rentoutta ja ydinvärimaailma, joka edelleen innostaa minua.”

Marianne Huotarin ensimmäinen keraaminen ryijy, Kaiku 2016.

VASTOINKÄYMISET ovat parhaita opettajia. Kun koen epäonnistuneeni, minussa herää halu näyttää. Tuollaisina hetkinä tulee tehtyä isoja kehitysloikkia.

TIESIN JO 13-VUOTIAANA, että haluan taiteilijaksi. Olin kymppin tyttö, mutta sain kuvaamataidosta seiskan. Se tuntui aivan hirveältä, en voinut käsittää sitä. Olin liian hidas piirtäjä. Jäin hinkkaamaan yksityiskohtia, enkä saanut mitään töitani ajoissa valmiiksi. Lukiossa pääsin kuitenkin jonkun rajan yli, sain tehdä kolmiulotteisia juttuja ja löysin oman tyylini.

FINARTEN pääsuunnittelijana haluan kannustaa ihmisiä käyttämään värejä. Suomessa helposti ajatellaan, että vain valkoinen on ajaton väri, mikä on ihan hassua.

VLLÄTYN AINA, kun näen suunnittelemani maton tai peiton tv:ssä tai lehtijutussa. Iloitsen siitä, että voin suunnitella esineitä, jotka ovat ihmisten arjessa mukana.

SUOSIKKIVÄREJÄNI ovat vaaleanpunainen, vaaleanvihreä ja kulta. Se kolmen värin paletti on kulkenut mukana ensimmäisistä saviteoksistani lähtien. Väriskaala tietysti muuttuu ja kehittyy koko ajan. Kaikki

Huotarin suunnittelema Finarten Atrium-matto sai inspiraationsa klassisista holvikaarista. Se nähdään myös tämän lehden kotijutussa sivulla 62.

värit ovat kauniita, tärkeintä on löytää oikeat yhdistelmät. Kun löydän uuden, toimivan väriparin, tunnen fyysistä hyvää oloa.

UUESSA KODISSAMME ei ole yhtään valkoista seinää. Makuuhuone on oljenkeltainen, olohuone flamingonsävyinen. Saan energiaa väreistä, ja niin onneksi saa myös puolisoni. Olemme olleet yhdessä niin pitkään, että olen kai saanut hänet käännetyttä.

Kun suunnittelimme remonttia, hän suorastaan rohkaisi, että laitetaan nyt vähän värikkäämpää.

OLEN KIITOLLINEN siitä, että olen tässä pisteessä ammatillisesti. Minulla ei ole työhuoneella yhtään myymätöntä teosta nojailemassa, kaikki ovat tilaustöitä tai menossa suoraan ulkomaille näyttelyihin. Tyhjensin juuri kalenterini, sillä vuodelle 2025 on suunnitelmassa ensimmäinen soolonäyttelyni New Yorkissa. Haluan tehdä sinne jotain suurta ja ihmeellistä.

MIETIN KOKO ajan, miten töitani voisi kehittyä. Minulla on jo ajatuksia siitä, millaisia keraamisia ryijyjä haluaisin tehdä vuosikymmenen päästä, miten ne voisivat kehittyä – olisivatko ne entistä kolmiulotteisempia, karkaisivat kauemmaksi seinästä, valuvat lattialle, niin kuin perinteiset ryijytkin tapasivat tehdä. Haluan nähdä, miten pitkälle tällä voi päästä.”

”Kun löydän uuden, toimivan väriparin, tunnen fyysistä hyvää oloa.”